

Én vagyok a fura nevű nő, a legkeresettebb jósnő az országban. És ezt a nevemnek köszönhetem, meg a szerencsémnek meg az elmúlt négy évemnek. Köszönöm!

Enyém ez a ház is, én építtetem, minden oldaláról visszatükröződik a nap, fémből és üvegből van, éjjel-nappal tündököl. Itt élek, itt dolgozom, itt kelek, itt fekszem. Én vagyok a leggazdagabb jósnő ebben az országban. Reggel, ébredés után nem kelek ki azonnal az ágyból, hanem újra és újra ismétlem a kedvenc imámat. Jön a Nap és megy a Nap és visszatér. Jön a Hold és megy a Hold és visszatér. Jön az ember és megy az ember és térjen vissza.

KÖTTER TAMÁS

God is a DJ

“I don't need to fight.
To prove I'm right.”
(*The Who, Baba o'riley*)

A sötétség ideje már lejárt, de a nappal még váratott magára, szürke, homályos, vibráló fény töltötte be a piramis körüli teret – pirkadt. A mozgásérzékelők működésbe hozták a folyosó fehér márványpadlójába süllyesztett apró lámpákat, sárga fényvel átszőtt szőnyeget terítve a Fényhozó lába elé. Belépett a homályba burkolózó csarnokba. Még néhány perc, és a piramis falába vágott résen át a felkelő nap megvilágítja az oltárt, ezzel új nap kezdődik a Fény hívei számára, új remény az ősatyák eljövételére. Mindent átjárt a várokozás keltette feszültség.

Kényelmesen elhelyezkedett dísztelen, egyetlen kőtömbből faragott trónusán. Szemben, az oltár két oldalán már felsorakoztak a nővérek; tekintete hosszasan megpihent barna, elmosódó kontúrjaikon. Már évek óta alig-alig hagyta el ezt az állandó félhomályba borult építményt; a látása évről évre romlott, de nem volt hajlandó szemüveget hordani. A lassan oszló homályban hunyorogva találgatta, hány új nővér érkezhettek a táborba. A Fény vallása a híveit – attól függően, hogy milyen szinten álltak a tanok elsajátításában – meghívottakra és beavatottakra, míg nemük szerint nővérekre és fivérekre osztotta. A meghívottak még csak ismerkedtek a Fény Egyházának tanaival, alapkursusokon sajátítottak el őket. A tanok szerint az emberiség egy magasabb intelligenciájú, a Nibiru bolygón élő földönkívüli civilizációtól származik; a faj tagjai az emberiség hajnalán, az ősatyák megtermékenyítése révén, önmagukat reprodukálták a Földön. A beavatottak, „a magasabb tudás birtokosai”, nemcsak a Szent Iratok tanulmányozásában merültek el, de szakadatlan készenlétben várták az ősatyák eljövételét, hogy velük együtt visszatérjenek a Nibirura, és attól kezdve halhatatlan fényalakban, örök boldogságban, egy magasabb szellemi szinten éljenek a bolygót beborító gázfelhőben.

Ahogy ott ült, s mint előtte már annyi reggelen, most is a napfelkeltére várt, maga sem tudta megmagyarázni, miért vagy hogyan, de hirtelen gyengeség fogta

el. Bár minden idegszálával küzdött ellene, tudatának legbelsőbb és legféltettebb kamráiból emlékek törtek elő. Emlékek abból a korból, mielőtt megalkotta a tanait és kilépett a fényre, a korból, amikor életét fájdalomban, megaláztatásban, sötétségben kellett élnie, Horváth Lázár néven.

*

„A kilencvenes évek közepén, a bölcsészkaron vettem kézhez a diplomámat, és még annak az évnek a szeptemberében tanítani kezdtem”, mesélte évekkorábban a pszichológusának, akihez hetente kétszer, a legnagyobb titokban már főpapként járt. A Fényhozó az üléseken néhány jelentéktelen részletében ugyan eltérő, de fő vonalaiban nagyon is hasonló változatot adott elő életének erről a sorsdöntő időszakáról.

„Egy közgazdasági szakközépiskolában kaptam állást, történelem-irodalom szakos tanárként. Szakmailag nem jelentett nagy kihívást az iskola, meg különösebben nem is szerettem tanítani, de még így is szerencsésnek mondhattam magam. Az évfolyamtársaim közül sokan csak szakmunkásképzőben vagy szerencsésebb esetben valamilyen műszaki szakközépiskolában tudtak elhelyezkedni. Elkeseredve mesélték, hogy a drogoktól és a technó zenétől elhülyült gyerekek semmiféle érdeklődést nem mutatnak a humán tudományok iránt, sőt valójában semmilyen tudomány iránt sem; gyakran agresszívek egymással és a tanáraikkal. »Néha rettegek belépni a terembe«, mesélte az egyik volt csoporttársnőm, aki egy marósokat, hegesztőket és hasonló szakmákat oktató szakiskolában próbált meg irodalmat tanítani, de úgy vettem ki a szavaiból, hogy kevés sikerrel. »Nem is az a legrosszabb, amikor üvöltöznek, semmibe vesznek vagy szexista megjegyzéseket tesznek rám, azt már megszoktam, hanem amikor csak ülnek meredt tekintettel, szótlánul – mesélte. – Fogalmam sincs ilyenkor, hogy mit vehettek be és mire gondolhatnak.« A mi iskolánkba nagyrészt lányok jártak, és az elméleti és üzleti gazdaságtan, statisztika, gépírás és hasonló szakmai tantárgyak gondoskodtak róla, hogy ne csak meredten bámuljanak maguk elé. Alapvetően kedves gyerekek voltak, s mivel a szakmák, amelyekre felkészítették őket, már régen elnőiesedtek, az a néhány fiú, aki odajárt, meglepően szelíd és ráadásul jelentéktelen külsejű volt. Balszerencsémre rögtön végzős osztályokat kaptam. A lányok kihívóan, már-már kurvásan öltöztek, de hát a kilencvenes években jártunk, egy viharos sebességgel amerikanizáló társadalomban, amely kényyszeresen és rosszul fordította le magának az MTV világát. Rettenetes kínokat álltam ki, valahányszor csak a lányokra pillantottam. A tanári kar nagy része nőkből állt, a férfiak pedig kivétel nélkül jóval idősebbek voltak nálam. A legjobban annak örültem, hogy az átlag középiskolák maszkulin csődöre, a tornatanár már közel járt a nyugdíjhoz. Sikamlós kis beszélései, amelyeknek a folyosón nem egyszer a fültanúja voltam, inkább megmosolyogni való avítt, poros viccek voltak, semmint olyan szellemes megjegyzések, amelyek felkelthették volna egy fiatal nő érdeklődését.”

A pszichológus megértéssel fogadta az egykori tanár problémáit, bár szakmailag nem különösebben izgatták. Sok hasonló esettel találkozott már, amikor a tanárok nem kívánt érdeklődést mutattak a tanítványaik iránt.

Horváthnak az eset idején nem volt barátnője, egészen pontosan egyetem óta nem volt tartós kapcsolata. Amíg az ember egyetemista, fiatal és végtelen mennyiségű sza-

badidővel rendelkezik, könnyedén el tudja magát adni az olcsó borok, a hajnalig tartó beszélgetések, a progresszív zenék, a kollégiumi szobák és albérletek homályos világában – bár ennek a kivételezett helyzetnek a jelentőségét csak jóval később érti meg. Így volt ezzel Horváth is. Amint kilépett az életbe – legalábbis arra a gonosz, kegyetlen harcmezőre, amelyet manapság életnek szokás nevezni –, vagyis a mértéktelen fogyasztás világába, azonnal észrevette, hogy megváltoztak a kódok, amelyekkel megnyithatja a nők szívéhez (és persze a testükhöz) vezető utat. A kilencvenes évek derekán ez az életnek nevezett küzdelem még keményebb volt, tombolt a Bokros-csomag, és javában folyt a bünszervezetek között a piacok újraosztása; a szteroidok, a drogok és az erőszak kora volt ez, és Horváth kénytelen volt belépni ebbe hideg és riasztó világba.

*

„Rögtön az első napokban észrevettem Dórit”, folytatta tovább a történetét a Fényhozó. „Negyedikbe járt, magas, vékony lány volt, igazi modellalkat; dús lencsőske haja, szép szabályos arca volt, és az apró kis szeplők, amelyek egyszerre kölcsönöztek kamaszos külsőt és madonnai tisztaságot az arcának, még különlegesebbé tették. Röplabdázott, és ha csak tehetett, rövid kis sortokban és topokban járt; izmos és hívogatóan hosszú combja volt. Nemcsak az én érdeklődésemet keltette fel, hanem a többi tanárét is. A férfiak a maguk bumfordi, öreges módján rajongtak érte, és néha pikáns megjegyzéseket tettek rá, amikor udvarhölgyeiből és rajongóiból álló harsány csapata végigszáguldott a folyosón; a nők hideg tartózkodással figyelték, ahogy szépsége az idő előrehaladtával még jobban kivirágzott, és mint a delelőre hágó nap a tiszta kék égbolton, egyre erősebben ontotta a sugárát. Kétségtelenül irigyek voltak rá, ezt kár lenne tagadni. De annyi más rossz példával ellentétben mégsem fordultak felé rosszindulattal. Ha valaki csak néhány percet is eltöltött a közelében, azonnal megérezte a lényéből áradó természetes kedvességet, ami a szépsége mellett a vonzerejét adta. Nyoma sem volt benne gőgnek, kivagyiságnak, és sohasem érezte kétségkívül meglévő hatalmát. Tökéletesen tudatában volt szépségének és az ezzel együtt járó kivételességének, ami láthatatlan falként választotta el a többiektől, és egyben védelmet nyújtott az élet nehézségeivel szemben.”

Dóri gyorsan felismerte, hogy senki sem kelhet versenyre vele, és szépsége jogán nincs szüksége rá, hogy olcsó női praktikákkal manipulálja a férfiakat. Ennek ellenére nem állíthatjuk róla, hogy ártatlan lett volna, de azt sem, hogy romlott. Egyáltalán nem hasonlított a XIX. századi regények elmaradhatatlan cselszövő csábítójára. Nem hajtotta különösebb szenvedély a pénz birtoklása iránt, arra mint a férfiak egyik – bár kétségkívül fontos – tulajdonságaként gondolt. Ő is – miként az azóta felnövő korosztályok szép és ezért kivételezett helyzetben lévő tagjai – egyfajta amoralista lény volt. Gondtalan ifjúsága alatt a szépségért járó jutalomként tekintett az utazásokra, a felkapott éttermekre, a VIP-szobákra, a wellness hétvégékre, és mindarra, amit maguk közt a barátaival csak *easy life*-nak neveztek. Természetesnek vette, hogy mindebben része lehet és lelkiismeret-furdalás nélkül elfogadta, de nem tett érte különösebb erőfeszítést. Nem volt szüksége rá.

Átlagos képességű tanuló volt, de abban a szépség és pénz uralta világban, amelyben ő élt, ennek egyébként sem volt túlzottan nagy jelentősége. Mindvégig

magabiztos nyugalommal tekintett a jövőbe. Türelmesen várta, hogy beteljesedjen a sorsa, s az otthon és a középiskola langymeleg öléből végre belevehesse magát a sűrűjébe – ahogy társaival maguk között az életet nevezték –, és elfoglalja benne az őt megillető helyet, természetesen a csúcson. Addig is, ahogy mindenki más körülötte, játszott a maga kis játékait. A játszótér esetünkben egy Sunny nevű pizzéria volt, szemben az iskolával. Ott találkoztak a lányok tanítás után, ott beszéltek meg a szerelmi ügyeiket és fogadták a hódolóikat, csupa veszélyes kinézetű, szteroidtól duzzadó izmú férfit, akik kivétel nélkül a legújabb és legtrendibb autókkal érkeztek, és mintha valami titkos szövetség kötötte volna össze őket, valamennyien joggingot viseltek.

*

„Az anyámmal éltem együtt”, válaszolta a Fényhozó a pszichológus kérdésére, amellyel a szexuális életét firtatta. A magány és a maszturbáció miatti szégyen időszak volt ez Horváth számára, amelyet egykori gyermekszobájában volt kénytelen átvészelni. „Oda nem vihettem fel senkit. Anyám mindenféle mondvacsinált okokkal rám nyitott, és észrevettem, hogy amikor nem vagyok otthon, kutat a holmim között. Máskor meg azzal gyanúsított meg, hogy buzi vagyok, mert nincs barátom.” A terapeuta hümmögve fogadta a választ, de nem szakította félbe a főpapot, jobbnak látta, ha utat enged a lávaként kiömlő emlékeknek. „Sokat gondoltam Dórira, és gyakran volt tárgya erotikus képzelgéseimnek. Ebben a csendes szemlélődésben teltek el hónapok, aztán nem tudom, hogy történt, de ami kezdetben csak pusztá testi vágy volt, egyik napról a másikra szerelembe, tiszta szerelembe és rajongásba csapott át. De azért tovább maszturbáltam. Amikor ráébredtem, mi történt velem, azonnal tudtam, hogy el vagyok veszve, ennek ellenére mindent megtettem, hogy észrevetsem magam vele. A következő néhány hétben az órákon csak hozzá beszéltem, minduntalan a tekintetét kerestem. Persze tudtam, hogy nincsenek hatalmas izmaim, sem menő autóm – ami azt illeti, semmilyen autóm nem volt –, de minden észérv és a rideg tények ellenére mégis csak hinni kezdtem ebben a hülyeségben.

Emlékszem, egyszer kiléptem az iskola kapuján, és mintha radarsugár vezetett volna, elindultam a pizzéria felé. Már közeledett a tavasz, tiszta, fényes koradélután volt, az étterem falán szikrákat szórt a napsugár. Igazán pompás nap volt, és a szívem megtelt reménnyel, hogy bent találom Dórit, és végre iskolán kívül is szóba elegendhetek vele. De amikor beléptem az ajtón, tudtam, hogy el van baszva az egész. Dóri egy nagydarab, izmos férfi ölében ült. Az illető lehetett vagy harmincéves, vagy talán még több, a kopasz feje csillogott a neonfényben, alkarját tetoválások borították. Mélyen ülő szemei szinte izzottak. Színes sportcipőt viselt, és természetesen joggingot. Az asztalnál még három lány ült az osztályából, ugyanilyen ijesztő férfiak társaságában. Ha lett volna bátorságom, hogy megkérdezzem valamelyiket, »hé, öreg, te mivel is foglalkozol?«, bizonyára azt válaszolta volna, hogy »vállalkozó vagyok«, mert akkoriban mindenki vállalkozó volt és »okosságban utazott«, ami egyet jelentett a kisebb és nagyobb, elsősorban gazdasági jellegű bűncselekmények elkövetésével. Egyből észrevettem, hogy Dóri pasija a főnök, mert éppen valamiről magyarázott, a másik három meg komor, a személyiségük-

höz képest figyelmes arccal hallgatta; valami F1-es futamról folyt a szó. A lányok persze azonnal észrevettek, így szó sem lehetett róla, hogy csendben kiosonjak. Kénytelen voltam elindulni az egyik asztal felé. A tőlük legtávolabb esőt választottam, de még így is el kellett mennem mellettük. Nem tudom, mi ütött belém, de képtelen voltam levenni a tekintetemet Dóriról. »Mit nézel?«, fordult felém a férfi, aki Dórival volt. Minden szem rám szegeződött. Képtelen voltam megszólalni, de éreztem, hogy a kezem ökölbe szorul. »Hülye, ő egy jó fej, a tanárunk! Hagyd békén!«, kelt a védelmemre és rántott ki mindannyiunkat a helyzet fogságából Dóri, majd pajkos mosoly kíséretében, a többi lánnyal együtt kórusban üdvözölt. »Aha«, hagyta ennyiben a férfi a dolgot, de köszönni már nem köszönt, helyette gúnyos mosoly kíséretében lejjebb csúsztatta a kezét a lány hasán.

Egyáltalán nem szegte kedvemmet a kínos jelenet, sőt azzal, hogy a védelmemre kelt, csak még magasztosabb színben tűnt fel előttem Dóri. Persze beiratkozhattam volna egy konditerembe, és teletömhettem volna magam én is szteroidokkal, de végül az irodalom felé fordultam.

A következő órán váratlanul felolvastam egy Baudelaire-verset. Arra számítottam, hogy a költeményt átjáró erotikus célozgatások (kilestem egy alkalommal, hogy néhány tanítványom a *Káma-szútra* felett nevetgél) termékeny talajra lelnek a fiatal lányoknál.

*Mint lomha fal feszült közénk a sűrű éj,
de a homályon át szemem szemedre lelt még,
ittam leheleted – óh, drága mérgű kéz! –
s fivéri kezeim alvó lábad ölelték.
Mint lomha fal feszült közénk a sűrű éj.*

Baudelaire erotikától fűtött sorait – szinte eksztázisba esve csak Dórinak szavaltam őket, miközben igéző tekintet vetettem rá – nagy, nagy csönd követte. Egy pissenést sem lehetett hallani; jól számítottam tehát, mert szemmel láthatóan nagy hatást tett rájuk a költemény. Némelyeknek egészen kipirult az arcuk, mások lehunytt szemmel ültek. Dóri sokat sejtetően mosolygott rám, én pedig hálás pillantással csuktam be a könyvet.”

*

A következő hétvégén Horváth néhány volt egyetemi évfolyamtársával találkozott. Különböző felejthető helyeken folytatott ivászat, hangoskodás és értelmetlen politikai viták után a vidám kis csapat éjfélkor a Club Sevenben kötött ki. Ez a hely akkoriban az olajosok, törökök, bűnözők, úrgazdagok és a budapesti aranyifjak kedvelt szórakozóhelye volt, természetesen tele fiatal és szép lányokkal.

Alig néhány percet töltöttek a klubban, és szemük éppen csak hozzászokott a robotlámpák villódzó fényeihez, fülük a monoton, daráló zenéhez, amelyet szabálytalan időközönként éles hangeffektek törtek meg, amikor Horváth figyelmét a DJ vonta magára. Leónidasz, így hívták a pult mögül az estét vezénylő fiatal férfit. Horváth magában jót nevetett ezen, mivel a húszas éveinek közepén járó, melegítőfelsős, feminin mozgású, izomtalan, szemmel láthatóan egyenesre vasalt hajú, összességében jelentéktelen megjelenésű fiatalember cseppet sem hasonlított egy

spártaira. Ez a név inkább illett volna az egyik sötét sarokban, fotelekben terpeszkedő kopasz, kigyúrt, izompólós férfiakra. Igaz, róluk nehezen tudta volna elképzelni, hogy hallottak már Spártáról, Leónidasz királyról, a thermopüli csatáról vagy a peloponnészoszi háborúról. „Le merem volna fogadni, hogy olyan nevéken szólítják egymást, mint Töki, Janika, Sittes, Gyúros, Olasz és hasonlók”, osztotta meg a benyomásait a klub vendégeiről a Fényhozó a pszichológussal. Horváth olvasott újságot, nézte a híradót, így némi fogalma volt arról, hogy ezek az alakok a maguk peloponnészoszi háborúját, ha nem is egyes gyarmatvárosok felletti ellenőrzés végett, de a védelmi pénzek és a drogpia felosztásáért folyamatosan megvívják. Ez egyben egyike volt a ritka pillanatoknak, amikor a Fényhozó képes volt nevetni egykori önmagán. „Óriási volt a tömeg, szinte sodort magával, néha nekem jöttek és valamilyen ragacsos itallal le is öntöttek, de alapjában véve nem sokat törődtek velem. Arról pedig, hogy a lányok észrevegyenek, néhány perc után már nem is álmodoztam. Azt hiszem, nyugodtan eljátszhattam volna a láthatatlan embert.”

Végül sikerült a DJ-vel szemben, egy oszlop mellett lecövekelnie. Minél tovább figyelte a szórakozóhely közönségét, elsősorban a fiatal lányokat, annál inkább meglepte és elgondolkodtatta a DJ személyét körüllegző, már-már vallásos áhítat.

Leónidasz a pultja mögött állt, körülvéve mindenféle, Horváth számára bonyolultnak tűnő, ezáltal tekintélyt is parancsoló szerkezetekkel, amelyeken gombokat nyomogatott, miközben az egyik fülére fejhallgatót szorított. Időnként kezébe vette a mikrofont, és hol angolul, hol magyarul a számokról meg az előadókról beszélt (Horváth egyikről sem hallott, ami csak még jobban elszomorította, mert az öregeést jutatta az eszébe) vagy utasításokat adott a tömegnek: „Magasba a kezekkel!”, „Jéhóóó, jéhóóó!” A tömeg engedelmesen felemelte a kezét és közben jobbra-balra, aztán balról-jobbra hajladozott a zene ütemére, miközben artikulátlanul, de kétségtelenül ütemesen üvöltött, vagy, ha Leónidasz éppen úgy akarta, együtt énekelte a refrént az énekessel. Aztán a DJ megszólította a közönséget, mindenféle kérdéseket tett fel nekik: „Jól vagytok?”, „Mindenki itt van?”, „Jó a buli?”, meg hasonló baromságokat. A tömeg egy emberként harsogta a választ, amely általában egyszavas „Igen!”-ből állt. A Fényhozónak erről a kérdés-felelet játékról a harmincas évek Olaszországa és Mussolini jutott az eszébe. A Duce maga is előszeretettel folytatott dialógust a fasiszta nagygyűlések résztvevőivel. Ugyanakkor a DJ pultja körül álló vagy kifejezetten Leónidasznak táncoló lányok erotikus vonaglása, a kéréseikkel őt ostromló kis tinikurvák rajongó tekintete, az a határozottan vallásos jellegű mozdulat, amellyel Leónidasz – hasonlóan a riói Jézus-szoborhoz – felemeli mindkét kezét, és a tömeg fölé tartva mintegy áldást oszt, egy próféta alakját idézte fel Horváthban.

„Az egész helyzetben az volt a legmeglepőbb, hogy a legszebb és ezért aztán a legkívánatosabb lányok mind a DJ körül táncoltak, néha odamentek hozzá, és a fülébe súgtak valamit, apró puszikat nyomtak az arcára vagy éppen vadul smároltak vele. Egyértelmű volt, hogy versengenek a kegyeiért, miközben le se szarják a sarokban terpeszkedő bőrkabátos alakokat, pedig jóval izmosabbak voltak és veszélyesebbnek tűntek, mint a pizzériabeli társaik”, vonta meg az este mérlegét. A pszichológus megjegyezte, hogy a DJ hatalmat gyakorolt a tömeg és persze a lányok felett is. Majd megkérdezte a Fényhozót, hogy ő is erre a hatalomra vágyott-e, mely kérdésére a főpap gondolkodás nélkül igennel felelt.

„És akkor megpillantottam Dórit”, mesélte tovább a golgotajárását a Fényhozó. „Ő is a DJ körül táncolt, láttam rajta, hogy teljes eksztázisban van. Nagyon meleg volt, az apró kis top teljesen átizzadt rajta, kirajzolva formás mellét; nem viselt melltartót. Miközben a DJ-pultba kapaszkodva szinte vonaglott, a szemét egy pillanatra sem vette le Leónidaszról, aki kéjes tekintettel oda-odapillantott rá. A pizzériás alakot sehol se láttam, de nyilvánvaló volt, hogy úgyse kelhetne versenyre a DJ-vel, ott minden hatalom Leónidaszé volt, és eszébe sem jutott osztozni rajta. Egymás után csókolózott a lányokkal, és amikor Dóri került sorra, minden erőmre szükség volt, hogy ne üvöltsek fel”. A Fényhozó ennél a pontnál elsírta magát, de a pszichológus megnyugtatta, hogy jó úton jár. „Menjünk tovább, fordítsuk a tekintetünket az este további része felé”, biztatta a betegét, és mint egy kövér macska, kényelmesen elhelyezkedett a foteljében.

Hamarosan új DJ következett, akinek saját rajongótáborra volt. Leónidasz és a lányok, köztük Dóri is, elvonultak a klub egyik szegletében berendezett VIP részbe, amelyet vörös zsinór és aranszínű fém oszlopokból álló, jelképes kerítés választott el a terem többi részétől. A kivételezett keveseknek fenntartott szektor kapujában fekete öltönyös őr állt. „Fogalmam sincs, mi ütött belém”, folytatta az este történetét a főpap rövid merengés után. „Egyik pillanatban még ott álltam az oszlop mellett, a következőben meg már az őr előtt. Nem tudtam róla, hogy az a rész VIP-szektor, ahová nem léphet be bárki. Az igazság az, hogy azt sem tudtam, van ilyen hely egy diszkóban. Én csak Dórit láttam magam előtt, akit a két másik lánynyal csókolózó DJ egy pillanatra őrizetlenül hagyott. A lány egyedül táncolt a fotellekkel és heverőkkel határolt üres térben, kezében pezsgőspohárral. Szemmel láthatóan részeg volt. Ki akartam menteni ebből a pokolból.

Az őr megkérdezte, fel vagyok-e írva, mire mondtam neki, hogy nem. „Akkor kit ismersz!”, mordult rám, de én senkit sem ismertem”, sírta el magát már második alkalommal az ülés során a Fényhozó. „Rövidesen egy nagyobb társaság érkezett, és az őr határozott mozdulattal arrébb tessékelt, hogy utat engedjen nekik”, folytatta tovább a főpap, miután erőt vett magán, és abbahagyta a zokogást. „Abban a pillanatban Dóri felém nézett, és én feleltem a kezemet, de teljesen felesleges volt, mert én senkit sem ismertem, és engem sem ismertek. Egy senki voltam. Dóri szemében is.

Hétfő reggelre nagy nehezen össze tudtam szedni magam, és bementem az iskolába. A második órám Dóri osztályával volt. Megint egy Baudelaire-verset választottam; düh és fájdalom kavargott bennem. *És hiába, ilyen mocskos leszel, te drága / ilyen ragály és borzalom*, szavaltam, még a látszatra sem adva, egyenesen Dórinak az *Egy dögöt*, de ez szemmel láthatóan semmilyen hatást sem gyakorolt rá.”

*

Mint egy kövér varangy a pince sötét sarkában, úgy gubbasztott a Fényhozó a homályban a trónusán. Időnként megrándult az arca, megrázkódott a teste, ahogy az emlékek finom áramutésként újra és újra végigfutottak rajta, de ezt a teremben tartózkodók nem láthatták. Rövidesen felhangzott a Fény köszöntésére saját kezűleg írt himnusza, és ez ki is rántotta a keserves emlékekkel terhes múlt fogságából. Kinyitotta a szemét, és végigfuttatta a nővéreken. Az oltár körül álltak, énekeltek. A résen át beömlő napsugár fénykört vont köréjük. A Fény vallása szerint – ahogy az

a kezdetektől elrendeltetett – a főpap közvetlen környezetében csak a nővérek tartózkodhattak, és a magánlakosztályába is csak ők léphettek be. A férfiak, akiket fivéreknek neveztek, ahogy minden reggel, ezúttal is a piramis körül köszöntötték a napot, és várták az ősatyák eljövetelét a Nibiruról. Aznap három új nővér érkezett a táborba, és most ők is ott álltak a többiek között. Az első kettőn csak átsiklott a főpap tekintete, az egyik kövér volt, a másik meg egyszerűen ronda. De amikor a harmadikra pillantott, erős szédülés fogta el. „Dóri”, suttogta a nő nevét, miközben akaratlanul is kinyújtotta felé a kezét. Szinte semmit sem változott. Alig néhány apró nevetőráncc törte meg az egykor hibátlan madonnaarc tökéletességét. A lába még mindig izmos és feszes volt, mint középiskolás korában, a melle feszesen meredt előre, mágnesként vonzva a Fényhozó tekintetét. Biztosan megcsináltatta, futott át a főpap agyán, és örömmel nyugtázta, hogy Dóri még mindig sok időt szentel a testének. Az aranyárga napsugárban táncoló porszemek glóriát fontak a nő feje fölé; szőke haja ragyogott. Elképzeltetlenné tűnt, hogy már közel jár a negyvenhez, talán ha huszonnyolc-harminc évesnek nézte volna az ember. A Fényhozó teste minden ízében remegett, alig bírta türtőztetni magát, hogy ne rohanjon oda hozzá. Aztán szinte varázsütésre eszébe jutott az esti szertartás. A főpap minden naplementekor egy vagy több – mikor mihez volt kedve – nővért hívott magához, hogy egy közös fürdőzés során együtt mossák le magukról „az anyagi világ szennyyét”. Behunyta a szemét, és megpróbált a rá és talán éppen Dórira váró gyönyörré koncentrálni. Alig telt el néhány másodperc, és máris engedett a feszültség. Elégedetten dőlt hátra a trónusán, és már egyáltalán nem bánta, hogy aznap sem jöttek el az ősatyák.

